

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - נה סד:

רבי אלעזר הוה יתיב יומא חד קמיה דרבי שמעון אביו. אמר ליה האי קין כל בשר אתהני מאנני קרבנין דהוה ישראל מקרבין על גבי מדבחה או לא. אמר ליה בלא חווי מסתפקי בהרא לעילא ותתא.

רבי אלעזר הוה יתיב יומא חד קמיה דרבי שמעון אביו. אמר ליה האי קין כל בשר אתהני מאנני קרבנין דהוה ישראל מקרבין על גבי מדבחה או לא. אמר ליה בלא חווי מסתפקי בהרא לעילא ותתא.

ותא חווי בהני ולינאי וישראל אנני אקרון אדם בהבורא דאנני רעותין קדישין דסלקין מוגווייהו. ההוא בשבא או אמרא או החיא בהמה דקרבין אצטריף עד לא יתקריב על גבי מדבחה לפרשא עלה כל הטאין וכל רעותין פישין לאתודאה עלה. וברין החיא אתקרי בהמה בכלא בנן אנני חטאין ובישין ודהורין.

ותא חווי בהני ולינאי וישראל אנני אקרון אדם בהבורא דאנני רעותין קדישין דסלקין מוגווייהו. ההוא בשבא או אמרא או החיא בהמה דקרבין אצטריף עד לא יתקריב על גבי מדבחה לפרשא עלה כל הטאין וכל רעותין פישין לאתודאה עלה. וברין החיא אתקרי בהמה בכלא בנן אנני חטאין ובישין ודהורין.

מגוונא דקרבנא דעזאזל דכתיב (ויקרא יו) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו'. הכי נמי חבא. וכד סלקא על גבי מדבחה מטולא על חד תרין. ובנין כד דא סלקא לאתריה. ודא סלקא לאתריה. דא ברוא דאדם ודא ברוא דבהמה כמה דאת אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי.

מגוונא דקרבנא דעזאזל דכתיב (ויקרא יו) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו'. הכי נמי חבא. וכד סלקא על גבי מדבחה מטולא על חד תרין. ובנין כד דא סלקא לאתריה. ודא סלקא לאתריה. דא ברוא דאדם ודא ברוא דבהמה כמה דאת אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי.

חביתין וכל שאר מנחות לאתערא ריחא קדישא ברעותא דכהני ושירתא דלינאי ובצלוחתא דישראל. ובההוא תננא ושמןא וקמחא דסליק מתרוון ומסתפקין (ס"א ומתפנקין) (ס"א ומתפשטין) (דף סה ע"א) כל שאר מארי דדינין דלא יכלין לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון. וכלא בזמןא חדא. תא חווי, בלא אתעביד ברוא דמהימנותא לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריף עד אין סוף.

חביתין וכל שאר מנחות לאתערא ריחא קדישא ברעותא דכהני ושירתא דלינאי ובצלוחתא דישראל. ובההוא תננא ושמןא וקמחא דסליק מתרוון ומסתפקין (ס"א ומתפנקין) (ס"א ומתפשטין) (דף סה ע"א) כל שאר מארי דדינין דלא יכלין לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון. וכלא בזמןא חדא. תא חווי, בלא אתעביד ברוא דמהימנותא לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריף עד אין סוף.

אמר רבי שמעון, הרימות ידי בתפלות למעלה, שבשרצון העליון למעלה למעלה עומד על אותו רצון שלא נודע ולא נתפס כלל לעולמים, הראש היותר נסתר שלמעלה, ואותו הראש מוציא מה שמוציא, ולא ידוע, ומאיר מה שמאיר הכל בסתר.

אמר רבי שמעון ארימת ידי בצלוחתין לעילא, דכד רעותא עלאה לעילא לעילא קיימא על החווי רעותא דלא אתידע ולא אתפס כלל לעלמין רישא דסתים ויתיר לעילא. וחווי רישא אפיק מאי דאפיק ולא ידע ונחיר מאי דנחיר בלא בסתימו.

רצון המחשבה העליונה לרדף אחריו ולהיות מואר ממנו. מסך אחד נפרד. ומתוך אותו מסך בודיפת אותה מחשבה עליונה מוגיעה ולא מוגיעה עד אותו מסך, מאירה מה שמאירה. ואז אותה מחשבה עליונה מאירה באור [בכותר] נסתר שלא ידוע, ואותה מחשבה לא ידע. ואז

רעו דמחשבה עלאה למרדף אבתריה ולאנתהרא מניה. חד פריסו אתפריס. ומגו החווי פריסא ברדיפו דהחיא מחשבה עלאה מטי ולא מטי עד החווי פריסא נחיר מה

מִכָּה אֹר הַמַּחְשָׁבָה הַזֶּה שְׁלֵא נִדְעָ בְּאֹר שֶׁל הַמִּסָּד
שְׁעוּמָד, שְׁמֵאִיר מִמָּה שְׁלֵא יָדוּעַ וְלֹא נִדְעָ וְלֹא הַתְּנָלָה.
וְאִז [נ"א: זֶה] זֶה אֹר הַמַּחְשָׁבָה שְׁלֵא נִדְעָ מִכָּה בְּאֹר שֶׁל
הַמִּסָּד, וּמֵאִירִים בְּאַחַד. וְנַעֲשִׂים תְּשֻׁעָה הַיְכָלוֹת.

וְהַיְכָלוֹת אֵינָם אֹרוֹת וְלֹא רוּחוֹת וְלֹא נְשָׁמוֹת, וְאִין מִי
שְׁעוּמָד בָּהֶם. הַרְצוֹן שֶׁל כָּל תְּשֻׁעָה הָאֹרוֹת שְׁעוּמָדִים
בְּלִם בְּמַחְשָׁבָה, שֶׁהוּא אֶחָד מֵהֶם בְּחֻשְׁבוֹן בְּלִם לְרַדֵּף
אֲחֵרֵיהֶם. בְּשֻׁעָה שְׁעוּמָדִים בְּמַחְשָׁבָה וְלֹא נִדְבָקִים וְלֹא
נִדְעִים. וְאֵלֶּה לֹא עוֹמְדִים לֹא בְּרָצוֹן וְלֹא בְּמַחְשָׁבָה
עֲלִיוֹנָה [עֲלִיוֹנוֹת]. תּוֹפְסִים בָּהּ וְלֹא תוֹפְסִים. בְּאֵלֶּה עוֹמְדִים
כָּל סוּדוֹת הָאֲמוּנָה וְכָל אוֹתָם הָאֹרוֹת מִסוּד הַמַּחְשָׁבָה
הַעֲלִיוֹנָה [שְׁלִמְטָה וְלִמְטָה] בְּלִם נִקְרָאִים אִין סוּף. עַד כֵּן
מְגִיעִים אֹרוֹת וְלֹא מְגִיעִים וְלֹא נִדְעִים. אִין כֵּן רָצוֹן וְלֹא
מַחְשָׁבָה. [אִז] כְּשִׁמְאִירָה הַמַּחְשָׁבָה וְלֹא נִדְעָתָ [יְדוּעָ] מִמִּי
שְׁמֵאִירָה, אִז מִתְּלַבֶּשֶׁת וְנִסְתַּרְתָּ לְתוֹךְ הַבֵּינָה וּמֵאִירָה
לְמִי שְׁמֵאִירָה, וְנִכְנָסִים זֶה בְּזֶה, עַד שֶׁכֵּלֶם נִכְלָלִים בְּאַחַד.
וּבְסוּד הַקְּרָבָן כְּשֻׁעוּלָה, הַכֵּל נִקְשֵׁר זֶה בְּזֶה וּמֵאִיר זֶה בְּזֶה.
אִז עוֹמְדִים בְּלִם בְּעֵלְיָה, וְהַמַּחְשָׁבָה מִתְעַטֶּרֶת עִם אִין
סוּף. אוֹתוֹ הָאֹר שְׁמוּאֶרֶת מִפְּנֵי הַמַּחְשָׁבָה הַעֲלִיוֹנָה שְׁלֵא
נִדְעָתָ בָּהּ כֵּלֶל נִקְרָא אִין סוּף, וּמִפְּנֵי נִמְצָא וְעוּמָד וּמֵאִיר
לְמִי שְׁמֵאִיר, וְעַל זֶה הַכֵּל עוּמָד. אֲשֶׁרִי חֲלָקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בֹּא רָאָה, קִין כָּל בְּשָׂר הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁחִקְשֵׁר נִמְצָא לְמַעַלָּה
בְּשִׁמְחָה, גַּם כֵּן לְמַטָּה בְּחֻדוּהָ, וְרָצוֹן לְהַסְתַּפֵּק הַכֵּל
לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. וְהֵאֵם עוֹמְדָתָ עַל יִשְׂרָאֵל כְּרָאוּי.

דְּנַחִיר. וּבְדִין (ס"א חֲחוּא) אִיחֹ מַחְשָׁבָה עֲלֵאָה נְחִיר
בְּנַחִירוֹ (בְּסִתִּימוֹ) סְתִים דְּלֹא יָדוּעַ וְחֲחוּא מַחְשָׁבָה לֹא
יָדַע. כְּדִין בְּטֵשׁ חֲחִי נְחִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע בְּנַחִירוֹ
דְּפִרְסָא דְּקִימָא דְּנַחִיר מִמָּה דְּלֹא יָדוּעַ וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא
אֲתַגְלִיֵּא. וּבְדִין (נ"א חֲחִי) דֵּא נְחִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא
אֲתִידַע בְּטֵשׁ בְּנַחִירוֹ דְּפִרְסָא וְנַחִרִין כְּחֻדָּא וְאֲתַעְבִּידוּ
תְּשֻׁעַ הַיְכָלִין.

וְהַיְכָלִין לֹא אֲנִין נְחִירִין וְלֹא אֲנִין רוּחִין וְלֹא אֲנִין
נְשָׁמִתִּין. וְלֹא אִית (אִיחֹ) מֵאִן דְּקִימָא בְּחֵי. רְעוּתָא
דְּכָל תְּשֻׁעַ נְחִירִין דְּקִימִי בְּלַחוּ בְּמַחְשָׁבָה דֵּאִיחֹ חֵד
מְנַיְיחֹ בְּחוּשְׁבָנָא בְּלַחוּ לְמַרְדָּף בְּתַרְיַיְיחֹ בְּשֻׁעָתָא דְּקִימִי
בְּמַחְשָׁבָה וְלֹא מִתְּדַבְּקוֹן וְלֹא אֲתִידַעוּ. וְאֵלִין לֹא קִימִי
לֹא בְּרְעוּתָא וְלֹא בְּמַחְשָׁבָה עֲלֵאָה (נ"א עֲלִאִין). תְּפָסִין
בָּהּ וְלֹא תְּפָסִין. בְּאֵלִין קִימִי כָּל רְזִי דְּמַחִימְנוּתָא וְכָל
אֲנִין נְחִירִין מְרִזָּא דְּמַחְשָׁבָה עֲלֵאָה (רְלַתָּא ד"א וְלַתָּא)
בְּלַחוּ אֲקִרוּן אִין סוּף. עַד חֲכָא מִטוֹ נְחִירִין וְלֹא מִטוֹן וְלֹא
אֲתִידַעוּ. לֹא חֲכָא רְעוּתָא וְלֹא מַחְשָׁבָה. (כְּדִין ד"א כְּדִין
נְחִיר מַחְשָׁבָה וְלֹא אֲתִידַע (יְדוּעַ) מִמָּאן דְּנַחִיר. כְּדִין
אֲתַלְבֵּשׁ וְאֲסִתִּים גּוֹ בֵּינָה וְנַחִיר לְמֵאִן דְּנַחִיר וְאֲעִיל דֵּא
בְּדָא עַד דֵּאֲתַכְּלִילוּ בְּלַחוּ כְּחֻדָּא. וּבְרִזָּא דְּקִרְבָּנָא כְּדִין
סְלִיק בְּלֹא אֲתַקְשֵׁר דֵּא בְּדָא וְנַחִיר דֵּא בְּדָא. כְּדִין קִימִי
בְּלַחוּ בְּסְלִיקוֹן וּמַחְשָׁבָה אֲתַעַטֶּר בְּאִין סוּף. הַחֲחוּא נְחִירוֹ
דֵּאֲתַנְחִיר מְנַיְיחֹ מַחְשָׁבָה עֲלֵאָה (דֵּלֹא אֲתִידַע בָּהּ כֵּלֶל)
אֲקִרִי אִין סוּף. וּמְנַיְיחֹ אֲשִׁתְּכָה וְקִימָא וְנַחִיר לְמֵאִן דְּנַחִיר
וְעַל דֵּא בְּלֹא קִימִים. זְכָאָה חוּלְקוּהוֹן דְּצְדִיקָא בְּעֲלָמָא דִּין
וּבְעֲלָמָא דֵּאֲתִי.

תָּא חֲזִי, חֲחִי קִין כָּל בְּשָׂר, כְּמוֹ דְּקִשׁוּרָא אֲשִׁתְּכָה לְעִילָא
בְּחֻדוֹ, אוּף חֲכִי נְמִי לְתַתָּא בְּחֻדוּתָא. וְרְעוּתָא לְאֲסִתְּפָקָא
בְּלֹא לְעִילָא וְתַתָּא. וְאִימָא קִימָא עֲלִיְיָהוּ דִּישְׂרָאֵל בְּדָקָא
יֵאֵת.

תורה כד

אמרו לה: אמצעותא דעלמא חיבא, זקפא לאצבעתה, אמר לה: חבא. אמרו לה: מי יומר. אמר: איתו אשלו ומושחו:

לשון רבנו זכרנו לברכה

א דע, שיש אור, שהוא למעלה מנפשין ורוחין ונשמתין, והוא אור אינופוף, ואף-על-פי שאין השכל משיג אותו, אף-על-פי-כן רדיפה דמחשבה למרדה אבתרה, ועל ידי הרדיפה, אז השכל משיג אותו בבחינת מטי ולא מטי, כי באמת אי אפשר להשיג אותו, כי הוא למעלה מנפש רוח נשמה:

ב ודע שאי אפשר להשיג אותו אפלו בבחינת מטי ולא מטי, אלא עלידי עשית המצוות בשמחה, כי על ידי שמחת המצוה נשלם הקדשה, ומעלה החיות והקדשה שבקליפות, בבחינת אחד-עשר ספני הקמרת. כי הקלפות הם בחינת מותרות, והם בחינת עצבות, בבחינת (משלי יד): ככל עצב יהיה מותר, והם תקפא דדינא, בבחינת (בראשית ו): ויתעצב אל לבו. ועקר השמחה היא בלב, כמו שכתוב (תהלים ד): נתתה שמחה בלבי. ונלות השכינה, שהוא בחינת לב שהוא שמחתו של ישראל, עקר גלותה – בשעצבות, שהם הקלפות, גוברים עליה, בבחינת: ויתעצב אל לבו. וזה הוא פשיצאו ישראל מהגלות, כתיב (ישעיה נה): כי בשמחה תצאו. ובשביל זה, שעלידי הקמרת מעלין מהקלפות חיותם, כתיב בהם (משלי כז): קמרת ישמח לב. נמצא בשעושה המצוה בשמחה, אזי מעלה השכינה, שהיא המצוה, שהיא שמחת הלב, מבין הקלפות. וזהו בחינת מלכות דעשיה העולה מן הקלפות:

ג ובשארם עושה איזה מצוה, יש כח בהמצוה לילך ולעורר כל העולמות לעבודת השם ותברך, בבחינת (שמות י): בנערינו ובקננינו נלה, בצאננו ובבקרנו נלה. וזהו בחינת מלכות מלביש נצח הוד יסוד, שהם בלי תהליכה. וזהו בחינת (תהלים לז): תורת אלקיו בלב לא תמעד אשוריו, שהיא הולכת לעורר. וזהו בחינת (שם סח): הליכות אלי מלכי בקדש – בשמעלין מלכות לתוך הקדשה, היא מלבשת את הליכות אלי, את נצח הוד יסוד, לילך ולעורר כל הדברים לעבודת השם ותברך:

ד ועלידי התעוררות, הינו עלידי הליכה, נמשך ברכה לכל העולמות. וזהו בחינת: נצח הוד יסוד מלבישין את חסד גבורה תפארת, שהם הדים, שמשם כל הברכות. וזהו בחינת

(בראשית ל): ויברך ה' אתך לרגלי. נמצא שעלין חרגלין בבחינת ידים, בבחינת (שופטים ד): ותלך יד בני ישראל הלוח וקשה. ועקר הברכות מידים, בבחינת (ויקרא ט): וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם, וכמו שכתוב (בראשית מט): מידי אביר יעקב, משם רעה אכן ישראל:

ה ועקר הברכה שנשפעין מהידים, הם שכל. וכשפאים למטה, נעשים לכל אחד ואחד כפי רצונו, כמו שכתוב (תהלים קמה): פתח את ידיך ומשביע לכל חי רצון. בכך מי שהוא בעל נפש צריך לבון רצונו, שימשיך ברכת שכל, בבחינת (בראשית מח): שפל את ידיו, ובבחינת (שמות טו): מקדש ה' כוננו ידיך. וזהו בחינת חסד גבורה תפארת שמלבישין את חכמה בינה

דעת:

ו וצריך להמשיך אמונה לתוך ברכת השכל, כי אין לסמוך על השכל בעצמו, כידוע. וזהו בחינת (משלי כח): איש אמונות רב ברכות, ובחינת (שמות יז): ויהי ידיו אמונה, ובחינת (שמואל א כד): וקמה בידך ממלכת ישראל, הינו שימשיך אמונה לתוך ברכת הידים. וזהו בחינת (שמואל א ב): ובנתי לך בית נאמן, וזהו בחינת (תהלים פט): אמונתך בקהל קדושים; קדש זה בחינת מחיו. וזהו בחינת: מלכות דיצירה נעשה ממונה

חכמה בינה דעת דעשיה:

ז ובפנימיות ברכאן, שהוא דקות הברכאן, נתברך מהם המסדר והמישב את השכל, שהיא בחינת פתח, בחינת (בראשית כו): ואהיה עמך ואברכך, פתח הוא לשון המתנה, כמו שכתוב (איוב לו): פתח לי זעיר, כי בששואלין את האדם אינהו שכל, אומר: המתן עד שאתישב, וגם שם צריך אמונה, בבחינת אמון מפלא. וזהו בחינת שמפנימיות חסד גבורה תפארת, ומפנימיות מלכות דיצירה, נעשה פתח דעשיה. וכן עולין העולמות עד למעלה, עד אצילות למעלה למעלה. וזה (יחזקאל ג): ברוך כבוד ה' ממקומו. ברוך, זה בחינת ידים; כבוד ה', זה בחינת אמונה; ממקומו, זה בחינת פתח:

ח ובשעושה ומתקן את המישוב והמסדר, שהוא הפתח, בראוי, והמחין רודפין להשיג האור אינופוף, והפתח מעכב את השכל כדי לישוב את השכל, ועלידי הרדיפה והמעכב, אזי מכה המחין בהמישב והמסדר, ונעשין חיכלין לאור איך סוף. ואף-על-פי-כן לא ידוע ולא אתידע, כמוכא בזהר פרשת נח (דף סח): ומנו האי פריסא ברדיפה דחאי מחשבה, מטי ולא מטי. ופריסא, זה המסדר והמישב, שהוא בחינת פתח,

שהוא פרום בין הנאצלים לבין המאציל. ואת עבדו תשע היכלין, דלאו אמון נהורין, ולא רוחין, ולא נשמתין, ולית מאן דקומא בהו, ולא מתדבקין, ולא מתירעין. ודע, שזה תכלית היריעה, פי תכלית היריעה – דלא ידע. וזה בחינת (ישעיה נח): והשביע בצחצחות נפשך; פי אורות אלו, הם הצחצחות, שהם למעלה מהספירות, אשרי מי שזוכה שירדה מהשבתו להשיג השגות אלו, אף על פי שאין יכלת ביד השכל להשיג אותם, פי לא מתדבקין ולא ידעין; ותשעה היכלין אלו, נעשין עלידי הבטישה, שמבטשין המחין בכתר בשעת רדיפה. והמחין הם תלת, וכל אחד כלול מתלת, פי נכללין בשעת רדיפה. ושלוש פעמים שלש, הם תשעה, וזהו תשעה היכלין: וזה הענין עמוק עמוק מוי ימצאנו, כמוכן למושכיל, וכאשר רמו לי רבנו זכרוננו לברכה בעצמו גדל עמקות הסוד הנורא הזה שמגיע למעלה למעלה וכו', וכמבאר בהתורה הזאת למעין, והתורה לבאר הדבר קצת. והוא: פי הכתר הוא המישב והמסדר את המחין, והינו הכח שיש בהשכל של אדם לישוב ולסדר את המחין והדעת לכל יחרם לצאת חוץ מן הגבול, זה הכח הוא בחינת כתר כנ"ל. וזה הכח הוא כמו מחצה המפסקת בין המחין ובין האור אינסוף, פי זה הכח שהוא המישב והמסדר, הוא מעבב את המחין בעת מרוצתם ורדיפתם לכל יחרם לעלות אל ה' למעלה ממחצתם, פי המחין רודפין להשיג האור אינסוף, וזה הכח הנ"ל של השכל שהוא המישב והמסדר, שהוא בחינת כתר – הוא עומד בפניהם כמו מחצה, ומעבב אותם מרדיפתם כנ"ל. ועלי ידי הרדיפה והמעבב, הינו עלידי הרדיפה שהמחין רודפין להשיג אור האינסוף, ועלידי כח המעבב, שהוא כח המישב והמסדר, בחינת כתר כנ"ל, עלידי שני בחינות אלו, עלי ידיהם מבטשין ומפין המחין בבחינת המחצה הנ"ל שהוא המישב והמסדר, ועלידיהם נעשין היכלין לאור אין סוף, והינו שנעשין בחינת כלים והיכלות ברוחניות עליון, להשיג על ידם בבחינת מטי ולא מטי, אור האינסוף פרוץ הוא. פי אם לא היה המעבב הנ"ל כלל, ולא היה מי שיטעב את המחין מרדיפתם ומרוצתם, היו מתבטלין המחין לגמרי. פי היה האדם מתבטל כמציאות, פי אור האינסוף אי אפשר להשיג. אך עלידי שני הבחינות, שהם הרדיפה והמעבב, עלידיהם נעשין בחינת מחצות והיכלין הנ"ל, שעל ידם משיגים אור אין סוף רק בבחינת מטי ולא מטי. ופרוש "מטי ולא מטי" ידוע למבינים, והינו שמגיע ואינו מגיע, שרדה ומגיע להשיג ואף על פי כן אינו מגיע ומשיג, שזה

נעשה עלידי הרדיפה והמעבב כנ"ל. ואף על פי שנעשין אלו היכלין הנ"ל, אף על פי כן לא ידע ולא אתירע, ולית מאן דקומא בהו, ולא מתדבקין ולא ידעין וכו' כנ"ל. פי אי אפשר לצייר בשכל השגות אלו היכלות הנ"ל, פי הם למעלה מנפשין ורוחין ונשמתין, למעלה מכל השכליות, פי הם הם למעלה מהספירות וכו'. כמבאר לעיל בלשון רבנו ז"ל, עין שם היטב ותבין, שלא הוספתי שום דבר כלל, פי בכלל דבריו דברי, רק חזרתי ובארתי הדברים קצת לגדל עצם עמקותם עד אינסוף. ובשכיל זה נעשין תשעה היכלין דקא, פי המחין הם שלש, ומחמת רדיפתם והפאתם בהמעבב הנ"ל הם נכללין זה בזה, ונעשה כל אחד כלול משלש, ושלוש פעמים שלש הם תשעה, וזהו בחינת תשעה היכלין הנ"ל: אשרי מי שיזכה לילך ולעלות בדרך הקדש הנאמר בהתורה הזאת, עד שיזכה להשגות אלו:

וזה ששאלו סבי דבי אתונא: אמצעותא דעלמא חיבא. זקפא אצבעתא, אמר הכא. אמרו לה: מי יומר, אמר להו: איתו אשלי ומושחו. ששאלו אותו: איך משיגין אור אין סוף, שהוא אמצעא דעלמא, שממנו הכל שואבין חיות ושמע. זקפא אצבעתא, זה בחינת ברכות כנ"ל, בחינת: וישא אהרן את ידו ויברכם כנ"ל. הינו שעלידי הברכות מבטשין המחין בכתר, ונעשין היכלין כנ"ל. ואמרו לה מי יומר – מי הוא זה שיכנס בהיכלי התמורות, למקום הקלפות, להעלות משם הקדשה בבחינת קמרת כנ"ל, ושעלידי עלייתו יתעלה הברכות כנ"ל. וזה מי יומר, לשון תמורה, לשון (ויקרא כו): אם תמר ומירנו. והשיב להם: איתו אשלי ומושחו, הינו עקר עליית הקדשה – עלידי השמחה. ולעיתיד פצאת ישראל מהגלות בשמחה, כמו שכתוב: פי בשמחה תצאו, ואז יכלו הקלפות לגמרי. וזה: איתו אשלי, הינו על ידיכם ועל ברחכם יתבטלו הקלפות, פי אתם בעצמכם תביאו את בית ישראל מהגלות, הנקראים אשלי, הינו חבל נחלתו. כמו שכתוב (ישעיה סו): והביאו את אחיכם בית ישראל, שכל אחד ואחד מהעבדים יביאו בידם את בית ישראל מהגלות, עלידי רבוי השמחה שיחיה בעת הזאת, כמו שכתוב (תהלים קכו): אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה וכו', הינו שמחים. ועלידי השמחה יתבטלו הקלפות, בבחינת (שמואל ב ח): וימדרם בחבל הששב אותם ארצת. וזה: מושחו, הינו המדידה לכלות אותם:

רבי אלעזר הוה יתיב יומא חד קמיה דרבי שמעון אבוי. אמר ליה האי קין כל בשר אתהני מאנון קרבנין דהווי ישראל מקרבין על גבי מדבחה או לא. אמר ליה כללא הווי מסתפקי כחדא לעילא ותתא.

רבי אלעזר היה יושב יום אחד לפני רבי שמעון אביו, שהיה יושב דייקא, בחינת המסדר והמשיב, כדי להמשיך אליו אור אין סוף בבחינת מטי ולא מטי על ידי המסדר והמשיב, וזהו דייקא יום אחד, הרומז על לעתיד לבא בעת הנאולה שעל ידי השמחה יצאו מהגלות, ביום ההוא יהיה ה' אחד שמו אחד, כי יום הוא בחינת מדידה בחינת מושחו, למדוד כביכול האור אין סוף בכלים בחינת היכולות, במידה בבחינת מטי ולא מטי, וזהו יום שהוא מידה המקבל מאחד, הוא אור אין סוף שהוא אחד הכולל הכל יחד. וזהו שהיה לפני רבי שמעון אביו דיקא, כי רבי שמעון זכה להמשיך סודות התורה בצמצום ובמידה אשר בעת שיתגלו לעתיד לבא אזי כל ישראל ישיגו אור אין סוף בבחינת מטי ולא מטי והעיקר על ידי עשיית המצווה בשמחה. והוא בחינת הלבשת השכל בנצח והוד (כי רבי שמעון בהוד כידוע המקבל מהנצח וכו'), בחינת בזקננו, בחינת חכמת וזקנת רבי שמעון ובנעריו הוא רבי אלעזר בנו, בחינת התעוררות העולמות בחינת נער. ושאלו רבי אלעזר, האם יש ניציוצות הקדושה בתוך הקליפות והאם ניתן לעלות אלו הניציוצות של הקדושה מבין הקליפות עד אין סוף. ואמר לו בשאלתו, אותו קין כל בשר, שהם הקליפות שהם בהפך ממש מבחינת אור אין סוף שאין לו קין, הם בחינת לבוש וקליפות הגשמיות בחינת בשר. האם אלו הקליפות מקבלות חיות מניציוצת קדוש, ויש להם הנאה מאותם קרבנות שהיו ישראל מקריבים על גבי המזבח או לא. דהיינו שזו הנהנה לקליפות בעת שמתבטלות על ידי שהניציוצת המחיה אותם עולם מבניהם בקרבן והתקרבות על גבי המזבח (ר"ת מלכות ז"א בינה חכמה המרמוז על עליית העולמות עד אין סוף). אמר לו אביו, כולם היו מסתפקים בשמחה, כאחד, שהוא אור אין סוף האחד, המשפיע בכל המדרגות כולל חיות הנמשך לקליפות, כי מלכותו בכל משלה. וכל העולמות למעלה ולמטה כולם כאחד באור שווה בפנימיות מקבלים חיות מאור אין סוף ברוך הוא כי לית אתר פנוי מיניה. והוא בחינת השמחה של לעתיד, גם של הגויים שהם בחינת הקליפות בעת שיובילו כל ישראל מן הגלות לגאולה בשמחה גדולה.

ותא חזי פהני ולינאי וישראל אנון אקרונ אדם כהפורה דאנון רעיתין קדישין דסלקין מגווייהו. ההוא פשפא או אמרא או ההיא בהמה דקרבין אצטריף עד לא יתקריב על גבי מדבחה לפרשא עלה כל הטאין וכל רעיתין בישין לאתודעה עלה. וכדין ההיא אתקרי בהמה ככלא בנו אנון הטאין ובישין ותררהוין. – בא לרדוף אחרי אור אין סוף וראה בעיני שכלך להשיג מרחוק אור אין סוף ואחדותו המתלבש דרך כל העולמות בנשמתין רוחין ונפישין של ישראל הכלולים מחב"ד המתלבש בחג"ת ובנה"י שהם בחינת כהנים (חסד) לזוים (גבורה) וישראל (תפארת) הם נקראים אדם, אשר לו צלם אלוקים ודיוקן לעולמות העליונים המלבישים האור

האלוקי בלבוש נאה אשר אין בו קליפות המסתירות בחינת בהמה שאין לה דעת ושכל היא רק בבחינת בשר, והכהנים לזוים וישראל בעבודת המקדש המה בחיבור אחד, כאשר מתלבש בהם במידה אור אחד יחיד ומיוחד דרך ברכת השכל. וברכת השכל נמשכת על ידי השמחת המצווה ברצון קדוש לעלות במעלות הקדושה בתשובה מבין הקליפות.

אותה כשבה או איל או אותה בהמה שמקריבים ומעלים בעולמות את הניציוצת המלוכש בהם עד אין סוף, צריך לכוון ברצון קדוש בשמחת מצוות הקרבת קרבן, על תשובה מאהבה על הרצונות הבהמיים שבו, כי כל מצווה ורצון הקדוש אשר מלוכש בה היא בחינת שמחה וכל עברה ורצון רע הוא בחינת עצבות, ולכן יש לכן כוונה טובה בשמחה כנ"ל כי עד שלא תקרב על המזבח, יש להקדים ולפרש עליה בוודיו בפה, שהוא בחינת מלכות פה, העולה דרך כל העולמות, ויש לפרש בוודיו כל החטאים בפועל במעשה, בחינת קין כל בשר וכל הרצונות הרעים במחשבה וכלב להתוודות עליה על הבהמה, ואז נקראת אותה בהמה (גמטריה שם ב"ן כנגד מלכות) בכל שעולה ביסוד הנקרא כל הכלול מהוד נצח, כי על ידי שמחת מצוות הוודיו בתשובה באהבה ברצון וכוונה טובה נתהפכים הזדונות לזכויות ועולה הניציוצת שהיה מלוכש בקליפות. אשר נמצאים ניציוצות קדושים בתוך פנימיות אותם חטאים רעים במעשה בחינת חסד גבורה תפארת ומלכות נפולים והרהורים בחינת חכמה בינה ודעת נפולים. המתקנים כאמור על ידי עלייתם הניציוצת מן הקליפות על ידי עשיית מצוות התשובה בשמחה. שעל ידי זה עולים נה"י חג"ת חב"ד דמלכות (בהמה) ביצירה וכן הלאה עד אין סוף.

בגוונא דקרבנא דעזאזל דכתוב (ויקרא יו) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו'. הכי נמי הכא. וכד סלקא על גבי מדבחה מטולא על חד תריין. ובגין כך דא סלקא לאתריה. ודא סלקא לאתריה. דא ברזא דאדם ודא ברזא דבהמה כמה דאית אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי. – זאת עליית כל סוגי הקרבנות כנ"ל הם כמו הקרבן של העזאזל אשר כתוב בו והתודה עליו את כל עונות בני ישראל. כי שם הוא בדרך כלל ולמד מן הכלל על הפרט כי כך גם כאן בפרטי סוגי הקרבנות שצריך וידוי בשמחה. (עיין בתורה שצריך שוידוי יהיה דייקא מתוך שמחה של מצווה שדייקא על ידי זה ההרטה נעשית מעומק הלב כראוי). וכאשר עולה כל קרבן על גבי המזבח, משא שהוא בחינת ברכת השכל הנמשך בידים בחינת וישא אחרן את ידיו ויברכם כמובא בתורה הנ"ל, וזה המשא הברכה הוא של אחד אשר הינו שווה בשנים. דהיינו שמתברר מתוך קרבן אחד שתי בחינות, אדם ובהמה. ועוד יש לרמוז כי על ידי אחד שהוא בחינת אור אין סוף, המתגלה מרחוק בבחינת מטי ולא מטי, על ידי זה מתברר הניציוצת בחינת אדם מתוך בחינת בהמה. ומפני כך שפעל על ידי הוידוי הוצאת הניציוצת שהוא בחינת אדם מן קרבן הבהמה לכן זה הניציוצת בחינת אדם עלה למקומו להכלל באור אין סוף דרך עולם היצירה בחינת מ"ה בחינת אדם. וזה הניציוצת בחינת בהמה עלה למקומו בחינת מלכות דקדושה. כי גם הקין כל בשר בחינת גויים נתעלו על ידי עליית ישראל על ידי אדם כנ"ל. כי כל עולם תלוי ונישא במשא על הברו וזה

מתעלה על ידי עליית זה. וזה בסוד אדם בחינת מ"ה עולם היצירה. וזה בזאת בהמה בחינת כ"ן עולם העשיה כנ"ל. כמו שנאמר אדם ובהמה תושיע ה'. כי יש ישועה גאולה ופדות לשני בחינת הניצוצות שנפדו מן הקליפה.

הביתין וכל שאר מנחות לא תערא רוחא קדישא ברעותא דבני ישראל ודליואי ובצללותא דישראל. ובהחוא תננא ושמנא וקמחא דסליק מתריון ומסתפקין (ס"א ומתפנקין) (ס"א ומתפשטין) (דף סה ע"א) כל שאר מארי דדינין דלא יכלין לשלטה בהחוא דינא דאתמסר לון. וכלא בזמנא דדא. תא חזי, כלא אתעביד ברוא דמהימנותא לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטרדי עד אין סוף. – החביתין וכל שאר המנחות קרבנות אלו תפקידם לעורר רוח קדושה המתלבש ברצון הכהנים וכוונת מחשבתם וברכת השכל שממשיכים בעת עבודת הקרבן, שהשכל מאיר בנשמה בחינת מטי ולא מטי ושירת הלויים הממשיכים אור בחינת מטי ולא מטי לבחינת רוחין של ישראל ובתפילת ישראל הממשיכים לנפש האור בחינת מטי ולא מטי, וכל בחינה כלולה מחב"ד והרי תשעה אורות. ובאותו עשן שכנגד הגבורה ושמון שכנגד החסד וקמח שכנגד התפארת העולים בעולמות, על ידי זה מתרוים בברכה של שכל ומסתפקים כל שאר בעלי דינים שהם הקליפות בחינת דין המסתיר הקדושה, ודייקא על ידי המשכת הקדושה לשם, וברור הניצוץ משם, לא יכולים לשלוט הקליפות באותו הדין הנמסר להם אלא כל העולמות עולים בהתלכשות זה בזה, עד אין סוף, על ידי השמחה של הקרבן כנ"ל. והכל בזמן אחד (למרות שכלימוד נפרט לשלבים של עליה הכל נעשה ברגע אחד) וכן נכללים באחד אשר מעל הזמן. בא ראה כל סוד עלית העולמות והכנת ההיכלות ולקבל בתוכם אחד מן השני אור אין סוף בבחינת מטי ולא מטי הכל נעשה בסוד האמונה שהיא האור המתקבל מעולם העליון, אשר מעל אותה מדרגה של השכל של אותו עולם שאוחז בו כדוגמא שמביא רבינו בחינת מלכות דיצירה המלביש לחב"ד דעשיה, כי צריך להמשיך אמונה לתוך ברכת השכל כי אין לסמוך על השכל. ועל ידי חיזוק הארת השכל על ידי האמונה נמשכת הברכה כאמור להסתפק העולמות זה מזה ועלות למעלה מי שצריך ורוצה לעלות עד אין סוף בתשובתו בשמחה.

אמר רבי שמעון ארימת ידאי בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה לעילא לעילא קיימא על החוא רעותא דלא אתידע ולא אתפס כלל לעלמין רישא דסתים יתיר לעילא. והחוא רישא אפיק מאי דאפיק וְלא ידיע וְנחיר מאי דנחיר כלא בסתימו. – אחר שגילה רשב"י זה הסוד לבנו, המשיך בפועל זה התיקון שגילה, אמר רבי שמעון, הרימותי ידי בגשמיות לעורר הבחינה הרוחנית של הרמת הידיים שהיא ברכת השכל עד למעל הנפש רוח נשמה להשיג על ידי עליית הידיים אור אין סוף, והרמת ידי בתפילה שהיא בחינת אמונה בחינת יהו ידיו אמונה, האמונה בתפילה עולה עד אין סוף לעורר רחמים על החוטאים לעוררם בתשובה מאהבה, כי כאשר הרצון העליון למעלה למעלה עומד בדרגה הנעלה על אותו רצון אין סוף אשר לא נתפס כלל גודל רחמיו לעלות הניצוצות אשר נפלו בגלות בעצבות העברה מבין הקליפות, וזה האור של רחמים לא נתפס לעולמים בתוך העולמים, והוא אותו ראש ושכל עליון הסתום יותר למעלה ויש לרמוז שלמעלה

באין סוף המותרת בחינת יותר בחינת בכל עצב יהיה מותר שהם הקליפות הם סתומים למעלה, כלומר רק אור אין סוף בעצמו יודע החיות שממשיך למקום הקליפות בשביל הבחירה כדי שכל העולמות יתעלו בגאולה עד אין סוף. ואותו ראש מוציא במידה מה שמוציא, ניצוצי אור בחינת מטי ולא מטי. והרוצים להשיגו הוא לא נודע ומאיר להם, ומה שכן מאיר הכל סתום כי הוא כאמור מעל נפישין רוחין ונשמותין ומושג רק בבחינת מטי ולא מטי על ידי השמחה. ואין יודעים העולם גודל הרחמים שניתן לעורר על ידי שמחה של מצווה מלבד הצדיקים אשרי להם.

רעו דמחשבה עלאה למרדף אבתריה – רצון המחשבה העליונה של הצדיקים לרדוף אחרי אור אין סוף וכן רצון עליון של הקב"ה שנרדף אחריו למרות המעכב, כי המניעות בשביל החשק כידוע,

ולאתנהרא מניה. – כי על ידי הרדיפה והמעכב נעשים כלים לחיות מוארים מזה האור.

חד פריסו אתפריס. – מסך אחד נפרד הוא הכתר המעכב את רדיפת השכל, ובאמת הוא אחד עם אור אין סוף כי נמשך ממנו כדי שנכלל באור אין סוף.

ומגו החוא פריסא ברדיפו דהחוא מחשבה עלאה מטי וְלא מטי עד החוא פריסא נחיר מה דנחיר. – כי מתוך ובסיבת אותו מסך הגורם הרדיפה של אותה מחשבה עליונה של הצדיקים בעת קיום המצווה באופן של מטי ולא מטי.

וכדין (ס"א החוא) איהו מחשבה עלאה נחיר בנחירו (בסתיומו) – אז דייקא על ידי אותו המסך אותה מחשבה עליונה הרודפת, מקבלת אור במידה ומאירה מאותו האור,

סתים דלא ידיע וְהחוא מחשבה לא ידע. – ומאירה באופן סתום ולא נודע ואותה מחשבה לא נודעת לאדם עצמו כי משיגה רק בבחינת מגיע ולא מגיע. כי אין לא תפיסה קבועה בה אלא כרגע. כי הכתר מעכב מלהעמיק ולתפוס זאת המחשבה הקדושה העליונה.

כדין פטש האי נחירו דמחשבה דלא אתידע בנחירו דפרסא דקיימא דנחיר מפה דלא ידיע וְלא אתידע וְלא אתגלייא. וכדין (נ"א הא) דא נחירו דמחשבה דלא אתידע פטש בנחירו דפריסא וְנחירין כחדא וְאתעבידו תשע היכלין. – אז על ידי המעכב, אור המוחין של המחשבה מבטישין בזה המעכב שלא נודע, אלא באור המלוכש במסך העומד שבו מאיר ממה שלא ידוע לאדם ולא נודע לעולמות ולא מתגלה עצמותו כלל. ואז זה האור של המחשבה שלא נודעת מבטש באור המסך ומאירים באחד ונעשים תשעה היכלים כי כל החב"ד שהם בחינת מחשבה כל אחד כלול מחב"ד ונעשה תשעה היכלים. ויש לבאר ענין אחדות האור של המחשבה ושל המסך כי מתגלה לאדם שהמסך המעכב והרדיפה שניהם נמשכים מרצון אור אין סוף כדי ששיגי אותו במידת הרחמים.

וְהיכלין לאו אנון נחירין וְלאו אנון רוחין וְלאו אנון נשמתין. – וההיכלים אינם מאירים בידיעה גמורה לקבל אור אין סוף בהם בשלמות כי הם בחינת מידה וקץ ולו אין קץ וסוף, ואין מי ששיגי זה האור הנעלה לא הנפשות לא הרוחות

ולא הנשמות מאירות מזה האור אין סוף, כי הוא מעל נפשו רוחין ונשמותין כמובא.

וְלֹא אֵיךְ (אֵיךְ) מֵאֵן דְּקִימָא בְּהוּ. – וְאֵין מִי שִׁיעֲמוּד בְּאוֹתָם הַחֵיכְלוֹת לְתַפּוֹס זֶה הָאוֹר, אֲלֵא יֵשׁ לוֹ לְרֹדּוֹף תְּמִיד אַחֲרָיו בְּמֵרוּצָה בְּשִׂמְחָה.

רְעוּתָא דְּכָל תַּשְׁעַ נְהוּרִין דְּקִימִי פְּלָחוּ בְּמַחְשְׁבָה דְּאֵיהוּ חַד מְנַיְהוּ בְּהוֹשָׁפְנָא פְּלָחוּ לְמֹרְדַי פְּתַרְיֵיהוּ בְּשַׁעְתָּא דְּקִימִי בְּמַחְשְׁבָה וְלֹא מִתְדַבְּקוֹן וְלֹא אֲתִידַעוּ. – רִצּוֹן שֶׁל הַשְּׁנֵת כֹּל הַתַּשְׁעָה אֹרֹת הַמְּאִירִים כְּמִידָה בְּתוֹךְ הַכְּלִי שֶׁל הַיְּכֵלוֹת (הַיְּכֵל אֹתוֹת הַכְּלִי) שְׁעוּמְדִים כּוֹלָם בְּלֹא רְדִיפָה בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתּוֹ יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר הוּא אֶחָד, אֹרֵךְ אֵין סוּף אֶחָד הַכוֹלֵל הַכֹּל, וְהוּא נַעֲשֶׂה בְּחִינַת בַּר הַשְּׁנָה רַק בְּמִידָה בְּכַחֲנֵת מְטִי וְלֹא מְטִי, מַהֵם, דְּהֵינּוּ עַל יְדָם, עַל יְדֵי רְדִיפָתָם, כִּי הֵם כְּלִים לְהַשִּׁיגוֹ כְּנִ"ל כִּי כּוֹלָם רְצוֹנָם לְרֹדּוֹף אַחֲרָיו לְהִיּוֹת בְּמִדְרָגָה כְּבִיכּוֹל כְּבִאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁעוּמְדוֹ בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתּוֹ קוֹדֵם הַבְּרִיאָה וְעַתָּה לֹא מִתְדַבְּקִים בּוֹ בְּשִׁלְמוֹת וְלֹא נוֹדְעִים לְעַצְמָם כְּמוֹ בַּעַת שֶׁהָיוּ כְּלוּלִים בְּאוֹר אֵין סוּף טָרַם בְּרִיאַת הָעוֹלָמוֹת

וְאֵלִין לֹא קִימִי לֹא פְּרַעוּתָא וְלֹא פְּמַחְשְׁבָה עֲלָאָה (נ"א עֲלָאִין). – וְעַל אַף רְצוֹנָם הַקְּדוֹשׁ אֹתָם הַיְּכֵלוֹת רוֹדְפִים וְלֹא עוּמְדִים לְהַשִּׁיגוֹ לֹא בְּרִצּוֹן וְלֹא בְּמַחְשַׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה שְׂבִאִין סוּף כִּי הוּא מְעַל נְפִישׁוֹן רוּחִין וְנִשְׁמַתִּין כְּנ"ל.

תְּפַסִּין בְּהָ וְלֹא תְּפַסִּין. – אֲלֵא תּוֹסְפִים בּוֹ בְּאוֹר בְּאֲחִיזָה זְמַנִּית כְּמַעֲט רִגְעַ וְלֹא תְּפַסִּין בְּקִבְעוֹת.

פְּאֵלִין קִימִי פֶל רִזִּי דְּמַהֲיִמְנֵתָא וְכָל אֲנָן נְהוּרִין מְרִזָּא דְּמַחְשְׁבָה עֲלָאָה (דְּלֵתָא דִּי'א וְלֵתָא) פְּלָחוּ אֲקִרִין אֵין סוּף. – בְּאוֹתָם כְּלֵי הַיְּכֵלוֹת שֶׁל מַחְשַׁבָה עוּמְדִים כְּבִיכּוֹל בְּכַחֲנֵת אַחִיזָה לֹא צוֹרֵךְ בְּרְדִיפָה, וְמִתְקַבְּלִים כֵּן אֹרֹת שֶׁל כֹּל רִזִּי הָאֲמוּנָה שֶׁהוּא מְעַל הַשְּׁכֵל וְמֵאִירָה מִרְחוֹק בְּתוֹךְ בְּרַכַּת הַשְּׁכֵל וְכָל אֹתָם אֹרֹת הַנְּמַשְׁכִּים אֵלֵינוּ בְּרִמּוֹ, בְּהַתְּכַלְלוֹת הַרּוֹדֵף וְהַמְּעַכֵּב כְּאֶחָד כְּנ"ל וְהַמָּה נְמַשְׁכִּים מִסּוּד הַמַּחְשַׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל אֵין סוּף לְפַעוֹל שְׁנִישׁוּגָהוּ כְּפִי מַה שְׁנִיתָן, כּוֹלָם נִקְרָאִים אֵין סוּף, דְּהֵינּוּ רַק בְּכַחֲנֵת שֵׁם מְשׁוּאֵל הַנִּקְרָא עַל שֵׁם אֹרֵךְ אֵין סוּף כִּי בְּאֵמַת אֵין לוֹ שֵׁם כִּי עַצְמוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא גַם מְעַל שְׁמוֹ. וְהָאֵרַת מְטִי וְלֹא מְטִי שְׂבַחָם מוֹכִיחַ עֲלֵיהֶם כִּי הֵם רַק נִקְרָאִים. כִּי הוּא יִתְבַּרַךְ מְכִיר יוֹדֵעַ עַצְמוֹ כְּתִמְיֵדוֹת נְצַחִית לֹא גְבוּל כֹּלֵל, מַה שְׁאֵין כֵּן בְּכִלִּים.

עַד הָבָא מְטוֹ נְהוּרִין וְלֹא מְטוֹן וְלֹא אֲתִידַעוּ. לֹא הָבָא רְעוּתָא וְלֹא מַחְשְׁבָה. (בְּדִין דִּי'א כַד) נְהִיר מַחְשְׁבָה וְלֹא אֲתִידַע (יְדִיעַ) מִמָּאן דְּנְהִיר. בְּדִין אֲתֵלְפֵשׁ וְאַסְתִּים גּוֹ בִּינָה וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר וְאֵעִיל דָּא בְּדָא עַד דְּאֲתֵלְלוּ פְּלָחוּ פְּחָדָא. וְבִרְזָא דְּקִרְבְּנָא כַד סְלִיק פְּלָא אֲתִקְשֵׁר דָּא בְּדָא וְנְהִיר דָּא בְּדָא. בְּדִין קִימִי פְּלָחוּ בְּסִלְקוֹן וּמַחְשְׁבָה אֲתַעֲטֵר בְּאֵין סוּף. חֵהוּא נְהִירוֹ דְּאֲתִנְהִיר מְנִיחַ מַחְשְׁבָה עֲלָאָה (דְּלֵא אֲתִידַע בְּהַ כֹּלֵל) אֲקִרִי אֵין סוּף. וּמְנִיחַ אֲשִׁתְּבַח וְקִימָא וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר וְעַל דָּא פְּלָא קְאִים. זְבָאָה חוֹלְמִיחוֹן דְּצִדִּיקָא בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאֵתִי. – עַד כַּאֵן עַד הַמִּסַּךְ הַגִּיעוּ אֹרֹת וְלֹא הַגִּיעוּ וְלֹא נוֹדְעוּ כִּי מִנְעַ מַהֵם לְהַגִּיעַ לְרֹדֵף. אֵין כַּאֵן בְּאֵין סוּף הַנְּבַלָם בְּמִסַּךְ הַמְּעַכֵּב לֹא רִצּוֹן מְגוּלָה לְנִבְרָאִים וְלֹא מַחְשַׁבָה עֲלִיּוֹנָה מוֹשַׁגַת לְנִבְרָאִים מְבַחֲנֵת עַצְמוֹת. מְצַד אֶחָד מֵאִירָה הַמַּחְשַׁבָה בְּחִינַת בְּרַכַּת אֹרֵךְ הַשְּׁכֵל מִרְחוֹק וְלֹא נוֹדַע

לאדם הרודף ממי מקבל האור, איהו לא הוויא מזליא הוויא כביכול. אז מתלבש החכמה ונסתם בתוך הבינה ונחיר למי שמאיר באור של דעת, ועולים העולמות זה בזה עד שנכללים כולם כאחד לקבל מאחד. ובסוד הקרבן והתקרבות העולמות זה לזה ועלייתם, כי כאשר הקרבן עולה, כולם מתקשרים זה בזה בסוד קטורת ישמת, נה"י מתקשרים בחג"ת והג"ת מתקשרים בחב"ד, אז עומדים כולם בעליה, בחינת תכלית הידיעה שלא נדע, כי העמידה היא בחינת ידיעה כביכול, והעליה היא בחינת שלא נדע. והמחשבה מעוטרת על ידי האמונה באור אין סוף שנמצאת האמונה מקיפה מעל למחשבה, בחינת מלכות דיצירה נעשה כתר דעשיה וכן הלאה עד שנתעלים כל העולמות זה בזה בקשר אחד באור אין סוף. אותה אור שמוארת ממנו המחשבה העליונה, אשר ברא על ידה בחכמתו יתברך כל העולמות וממנה נמשך היות לכל העולמות, זה האור המאיר בה הוא נקרא אור אין סוף, בשם זה לשבר האוון מעט. ונמצא תמיד וקיים תמיד ומאיר למי שמאיר ועל ידי זה האור הכל מתקיים בכל רגע בבחינת מטי ולא מטי לחדש הבריאה בקיומה. אשרי – לשון שמחה, הלקם וחבל נחלתם ואור אין סוף הנמדד להם להצדיקים עובדי ה' בשמחה וקדושה, אשריהם בעולם הזה עולם העשיה בו מקיימים המצוות בשמחה בסוד הקטורת לעלות כל הניצוצות מן הקליפות ולעלות עולם הזה הגשמי בבחינת בהמה בעולם הבא בחינת אדם המקבל מאור אין סוף.

תָּא חַזִּי, הָאֵי קִין כָּל בְּשָׂר, כְּמַה דְּקִשׁוּרָא אֲשִׁתְּבַח לְעִילָא בְּחַדוֹ, אֹהַב הָבִי נְמִי לְתַתָּא בְּחַדוֹתָא. וְרַעוּתָא לְאַסְתְּפָקָא בְּלָא לְעִילָא וְתַתָּא. וְאֵימָא קִימָא עֲלִיּוֹהִי דִּישְׂרָאֵל בְּדָקָא יְאוּתָא. – בֵּא רֵאָה בְּעֵינֵי בְּרַכַּת שְׁכֵלְךָ עַל יְדֵי אֲמוּנָה שְׂבַךְ, אֹתוֹ קִין כֹּל בְּשָׂר הַזֶּה אֲשֶׁר הוּא מְקוּם הַקְּלִיפּוֹת וְדִין וְקִין הַמְּסַתִּיר הַקְּדוּשָׁה כְּנ"ל, כְּפִי מַה שְׁחַקְשֵׁר נִמְצָא לְמַעְלָה בְּשִׂמְחָה, דְּהֵינּוּ כְּפִי מַה שְׂמַצִּיחַ לְעֵלוֹת כֹּל עוֹלָמוֹת בְּקִשֵׁר הַקְּטוֹרֶת בְּשִׂמְחַת הַמְּצוּוֹת בְּחִינַת קְטוֹרֶת יִשְׂמַח לֵב, שֶׁהִיא עֲלִית הַשְּׂכִינָה מִן הַגְּלוּת וְהַעֲצִבוּת, גַּם כַּךְ לְמַטָּה בְּמִקוּם הַקְּלִיפּוֹת, בְּחִינַת גּוֹיִם נַעֲשֶׂה שְׂמַחָה בְּהוֹבְלַת יִשְׂרָאֵל וְנִיּוֹצֵצִים הַקְּדוֹשׁ מִן הַגְּלוּת. וַיֵּשׁ רִצּוֹן רָאוּי לְקַבֵּל בְּמִידָה וּמִדִּידָה נְכוֹנָה אֹרֵךְ אֵין סוּף וְלַחֲסַתְּפַק מִמְּנוֹ לֹא חֲסֵרוֹן וְהַסְתֵּרָה, כּוֹלָם לְמַעְלָה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְכֵן יִשְׂרָאֵל, וְכֵן לְמַטָּה בְּמִקוּם הַקְּלִיפּוֹת כְּדִי לְבַטֵּל כּוֹחַם כְּנ"ל שְׁעַל יְדָם בְּעַל כּוֹרְחָם אֵייתוּ וַיְבִיאוּ יִשְׂרָאֵל חֵבֶל נְחֻלְתּוֹ לִירוּשָׁלַיִם. וְהָאֵם הִיא הַשְּׂכִינָה שְׂנַפְדָתָה וְעוֹלָה מִן הַגְּלוּת עַל יְדֵי הַשְּׂמַחָה הִיא עֵתָה עוֹמְדַת מְעַל רֹאשׁ וּשְׁכֵל יִשְׂרָאֵל בְּאֲמוּנָתָם הַשְּׁלֵמָה בְּרָאוּי בְּקִבְעוֹת. וְאֵין צוֹרֵךְ לְרֹדּוֹף אַחֲרֶיהָ כְּבִיכּוֹל וּמֵאִירָה לְהֵם תְּמִיד אֵת אֹרֵךְ אֵין סוּף לְנַצַּח נְצַחִים, עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ הַנִּקְרָא מְשִׁיחַ עַל שֵׁם חֵבֶל הַמִּדִּידָה שֶׁל אֹרֵךְ אֵין סוּף, לְגַלוּתוֹ בְּמִקוּם הַקְּלִיפּוֹת לְכֹלֹתָם בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

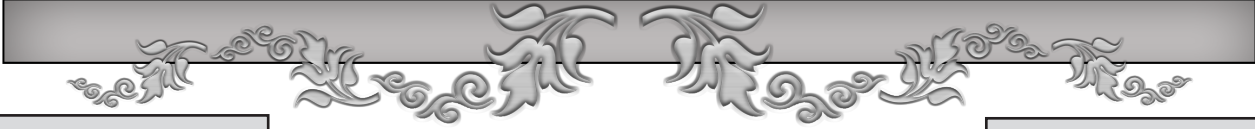
- א. עלידי עשית המצוה בשמחה זוכין לתבלית הכל, כי זוכין להשיג האור שהוא למעלה מנפשין ורוחין ונשמתין והוא אור אין סוף, בבחינת מטי ולא מטי. אשרי מי שזוכה שיירדה מחשבתו להשיג השגות אלו וכו'.
- ב. עלידי שמחת המצוה נשלם הקדשה, ומעלה החיות והקדשה שבקלפות. ועל בן בשעושה המצוה בשמחה, מעלה השכינה מבין הקלפות.
- ג. צריך להתרחק מעצבות מאד מאד, כי הקלפות הם בחינת עצבות והם תקפא דיינא. וכשעצבות מתגברת, היא בחינת גלות השכינה שהיא שמחתן של ישראל. ועקר בטול הקלפות ועלית הקדשה הוא עלידי שמחה כנ"ל.
- ד. עלידי קמרת מעליו מהקלפות חיותם וזוכין לשמחה, עליבן צריך לומר קמרת בכונה גדולה, כי עקר עליית כל ניצוצי הקדשה מעמקי הקלפות הוא על ידי קמרת, ועלידי זה זוכין לשמחה כנ"ל.

תפילה על פי הלימוד

אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ורושתנו, אשרינו שזכינו ברחמיך הרבים וחסדיך תיקרים לקבל תורתך הקדושה ולקיים מצותיך היקרות, "הנחמדים מזהב ומפז רב". וככן באתי לשחר פניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שתגננו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותזכנו שנעשה כל המצות בשמחה גדולה ועצומה מאד, כאשר ראוי לשמח ולשוש ולגיל בך ה' אלקינו, בכל עת שאנו זוכים לקיים ולעשות איזה מצוה, אשר כל מצוה ומצוה היא אהדותך, ואנו זוכים להתדבק בך ולהפיל בך ה' אלקינו. עלידי עשית כל מצוה ומצוה. מה רב טובך אשר עשית עמי, אשר זפיתני להיות מורע ישראל ולא עשני גוי, ואתה מקים מעפר דל מאשפות תרים אביזן פמוני. ואתה מזהב אותי בכל יום ובכל עת לעשות מצות היקרות והחכיבות, עזרנו ברחמיך הרבים שימשך עלינו שמחה גדולה מפי שהשמחה במעונו, שנזכה לשמח מאד באמת בעת שאנו זוכים לעשות מצוה, עד שנזכה תמיד לעשות מצות רבות בכל יום ויום, בשמחה גדולה וסודוה רבה ועצומה מאד. ותגן עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, ותשמרני ותצילני

אסלק אז מדעתי ואשפח אז לגמרי כל מה שעבר עלי, עד אותה השעה שאני זוכה לעסק בתורתך ולעשות איזה מצוה. ואזכה להמשיך עלי שמחה שלמה בשעת עשית כל מצוה. "שוש אשיש ה' תגל נפשי באלקי", עד שאזכה לעשות כל מצוה ומצוה וכל דבר שהוא רצונך, בשמחה שלמה וסודוה רבה באמת כרצונך הטוב. עד שאזכה עלידי עשית המצות בשמחה, לברר ולהעלות כל נצוצות הקדשה שנפלו בין הקלפות על ידי עלידי עונותי ופשעי המרבים שהטאתי לפניך בין בגלגול זה בין בגלגול אחר, לברר בלם עלידי שמחת המצוה בסוד אחד עשר סממני הקמרת, ונזכה להוציא כל החיות מן הקלפות, עד שיתבטלו בלם לגמרי ויהיו כאון וכאפס. ונזכה להעלות כל נצוצות הקדשה לשרשם, להשלים על ידם קומת השכינה. ותרחם עלינו ותהיה כעזרנו, שנזכה להעלות השכינה מהגלות עלידי עשית המצות בשמחה גדולה, ויתגלה מלכותך על כל באי עולם, ויקבלו בלם את עול מלכותך ותמלך עליהם מהרה לעולם ועד:

לעילוי נשמת ג'זל מול חיה בת סולטנה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.